

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—
Ἑξάμηνος » 4,50
Τρίμηνος » 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗΝ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Φεβρουαρίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 12

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ἔτσι ἐξακολούθησε νὰ ψάχνῃ ὅλη τὴν ἡμέρα, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὅταν, κατὰ τῆς πέντε τὸ βράδυ, παρετήρησε στὴν ἄμμο ἵχνη ποδιῶν, πατηματιές.

— Ποῦ; ἐρώναξε ὁ ρεπόρτερ. Ἀρχίζαν εὐθὺς ἀπὸ τοὺς σκοπέλους;

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Νάβ, ἦταν μόνο στὸ μέρος ποῦ δὲν τὸ ἔπιανε ἡ παλίρροια· γιατί ἀπὸ κεῖ καὶ κάτω, ὡς τὰ βραχάκια, τὰ ἄλλα ἵχνη θὰ εἶχαν σβυσθῇ.

— Ἐξακολούθησε, Νάβ.

— Ὅταν τὰ εἶδα ἔγεινα σὰν τρελός. Ἦταν καθάρωματα καὶ ὠδηγοῦσαν ἐδῶ ὡς τοὺς ἀμμόλοφους. Τὰ κολούθησα ὡς ἓνα τέταρτο μιλίου, τρέχων ἀλλὰ καὶ προσέχων νὰ μὴ τὰ ἐξαλείψω. Ὅστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, ἐνῶ ἐβράδυαζε, ἄκουσα γαυγίσματα. Ἦταν ὁ Τὸπ καὶ ὁ Τὸπ μ' ἔφερε ὡς ἐδῶ, κοντὰ στὸν κύριό μου!

Ὁ Νάβ ἐτελείωσε τὴν διήγησί του, λέγων, ὅτι τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ νάξω-γονήσῃ τὸν ἀναίσθητο Κύρο Σμιθ. Ἐπιτέλους τὸν πῆρε γιὰ νεκρὸ καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν θάψῃ. Τότε συλλογίσθηκε τοὺς συντρέφους του. Κι' αὐτοὶ βέβαια θὰ ἤθελαν νὰ ξαναῖδον γιὰ τελευταία φορὰ ἐκεῖνον ποῦ τόσο ἀγαποῦσαν... Ὁ Τὸπ ἦταν ἐκεῖ. Δὲν μπορούσε ἀρὰ γε νὰ προστρέξῃ στὴ νοημοσύνη τοῦ πιστοῦ ζώου. Ὁ Νάβ ἐπρόφερε πολλὰς φορές τὸ

ὄνομα τοῦ ρεπόρτερ, ποῦ ὁ σκύλος τὸ ἤξερε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ὄνομα φίλου τοῦ κυρίου του. Ἐπειτα τοῦ ἔδειξε τὸ μεσημερινὸ μέρος τῆς ἀκτῆς καὶ ὁ Τὸπ ὥρμησε στὴ διεύθυνσι ἐκείνη.

Ξεύρωμε τώρα πῶς, ὀδηγούμενος ἀπὸ τὸ ἐνστικτό του, ὁ σκύλος κατάρθωσε νὰ φθάσῃ στὰ Καμίνια, μολοντί δὲν τὰ εἶχε ἰδῇ ποτέ.

Οἱ σύντροφοι τοῦ Νὰβ ἄκουσαν αὐτὴ τὴν διήγησι μὲ πολὺ μεγάλην προσοχή.

Ἐνα μόνο πρᾶγμα ἔμενε ἀνεξήγητο γι' αὐτοὺς: πῶς ὁ Κύρος Σμιθ, ὅστερ' ἀπὸ τὸσον ἀγῶνα ποῦ θὰ εἶχε κάμῃ γιὰ νὰ περάσῃ τῆς ξέρας καὶ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ κύματα, δὲν εἶχε στὸ σῶμα οὔτε μιὰ τσαχουνιά; Καὶ μὲ τί τρόπο κατάρθωσε νὰ φθάσῃ στὴ σπηλιὰ ἐκείνη, μέσ' εἰς τοὺς ἀμμόλοφους, ἓνα μίλλι μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκτὴ;

Δὲν τὸν ἔφερες λοιπὸν ὡς ἐδῶ σύ; ρώτησε ὁ ρεπόρτερ τὸν Νάβ.

— Ὁχι, δὲν τὸν ἔφερα ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ μαῦρος.

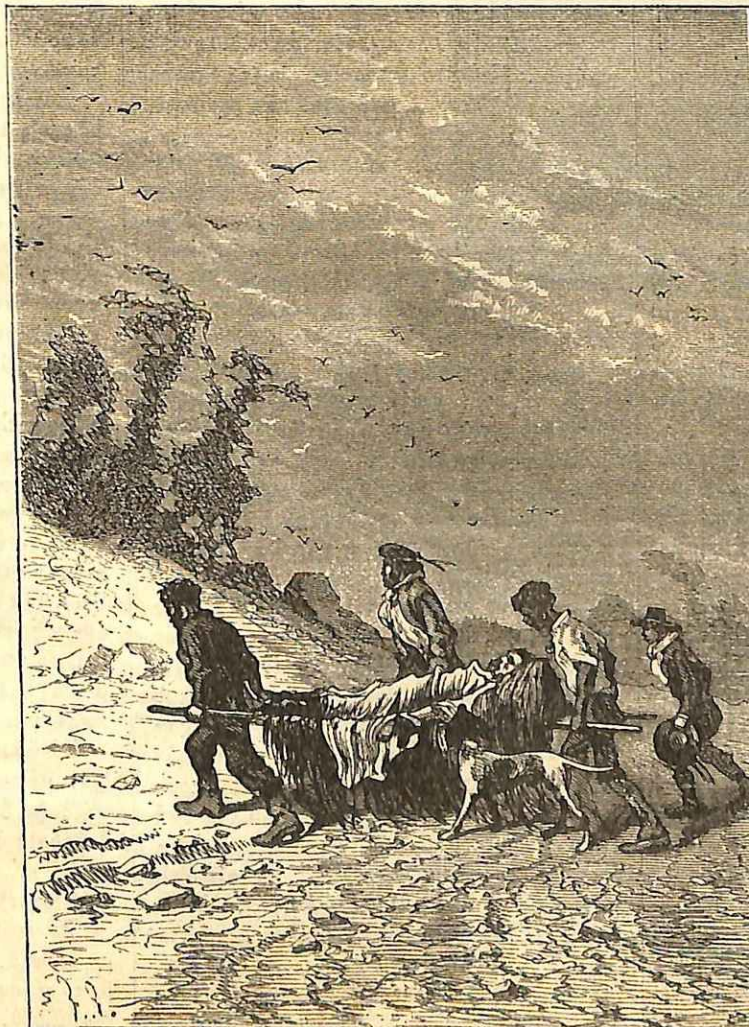
— Εἶνε φανερό, ὅτι ὁ κ. Σμιθ ἤλθε ὡς ἐδῶ μονάχος του, εἶπε ὁ Πέγκροφ.

— Εἶνε φανερό, πραγματικῶς, ὑπέλαθε ὁ Σπίλεττ, ἀλλὰ εἶνε καὶ ἀπίστευτο.

Τὴν ἐξήγησι θὰ τὴν ἄκουγαν μόνον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μηχανικοῦ καὶ ἔπρεπε νὰ περιμένουν ὡς νὰ μπορέσῃ νὰ μιλήσῃ. Εὐτυχῶς ὁ Κύρος Σμιθ ξαναγύριζε γρήγορα στὴ ζωὴ. Ἐκούνησε πάλι τὰ χέρια του καὶ τὸ κεφάλι του, καὶ μερικὰ ἀκατάληπτα λόγια βγῆκαν ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ὁ Νάβ, σκυμμένος ἐπάνω του, τοῦ μιλοῦσε· ἀλλὰ ὁ μηχανικός, μὲ τὰ μάτια κλειστά, δὲν ἄκουγε τίποτε. Ἐκινεῖτο, ἀλλὰ δὲν αἰσθάνετο ἀκόμῃ.

Ὁ Πέγκροφ ἐστενοχωρεῖτο ποῦ δὲν εἶχε φωτιά καὶ οὔτε τρόπο νὰ νάψῃ, γιατί δυστυχῶς εἶχε ξεχάσῃ νὰ πάρῃ μαζί του τὸ καμμένον μαντήλι, ποῦ εὐκόλῃ θὰ ἐφλογίζετο μὲ τὴ σπιθα δὺο χαλικίων. Ὅσο γιὰ τῆς τσέπης τοῦ μηχανικοῦ, καὶ αὐτὲς ἦταν ἐντελῶς ἄδειες, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνη ποῦ εἶχε τὸ ρολόγι του. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ μεταφερθῇ τὸ γρηγορώ-

«Κουράσθηκε ὁ Κύρος Σμιθ καὶ ὁ ὕπνος τὸν πῆρε στὸ φορεῖο.»

τερο στα Καμίνια και 'ς αυτό έσυμψώνησαν όλοι.

Άλλα σε λίγο ο Κύρος Σμιθ, που εξακολούθησαν να τον περιποιούνται, άνοιξε τα μάτια του.

— Άφέντη μου! άφέντη μου! έφώναξε ο Νάβ.

Ο μηχανικός τώρα τον άκουσε. Τον έγνώρισε... και τον Σπίλεττ... και τους άλλους... και το χέρι του έσφιξε έλαφρά τα δικά τους.

Και πάλι μερικά λόγια εξέφυγαν από το στόμα του, τα ίδια βέβαια που είχε ξαναπεί και που μαρτυρούσαν ότι κάποια σκέψεις εδασάνιζε, και τώρα άκόμη, το μυαλό του. Άλλ' αυτή τη φορά τα κατάλαβαν.

— Νήτος ή ήπειρος; είχε ψιθυρίσει.

— Και τί μās νοιάζει; έφώναξε άκράτητος ο Πέγκροφ. Φθάνει που είσθε ζωντανός, κύριε Σμιθ! Νήτος ή ήπειρος; Αυτό θα το μάθωμε ύστερα.

Ο μηχανικός εκούνησε έλαφρά το κεφάλι του, σά να ήθελε να πει «έχεις δίκιο», και ξανάκλεισε τα μάτια.

Εσβάσθησαν αυτό τον ύπνο κι' άρχισαν άμέσως να ετοιμάζονται για να μεταφέρουν τον Κύρο Σμιθ στα Καμίνια. Ο Νάβ, ο Χάρμπερτ κι' ο Πέγκροφ βγήκαν από τη σπηλιά και πήγαν 'ς ένα ψηλό άμμόλοφο, στεφανωμένο με λίγα δένδρα ραχητικά. Στο δρόμο, ο ναύτης έλεγε και ξανάλεγε:

— Νήτος ή ήπειρος;.. Άκούς να συλλογίζεται αυτό, την ώρα που μόλις αναπνέει! Τι άνθρωπος!

Όταν έρθασαν στην κυρφή, έκοψαν από ένα δένδρο άρκετους κλάδους κι' έκαμαν μ' αυτούς ένα φορείο, που θα το σκέπαζαν με φύλλα και με χορτόρια. Έπειτα γύρισαν στη σπηλιά, που τους περίμενε ο Γεδεών Σπίλεττ, προσέχων τον μηχανικό.

Είχε περάσει ως μισή ώρα. Στής δέκα, ο Κύρος Σμιθ εξύπνησε από τον βαθύ εκείνον ύπνο, ή μάλλον τη νάρκη. Τα μάγουλά του χλωμά ως τότε, άρχισαν κάπως να χρωματίζονται. Ανατηνέθηκε λίγο, εκύτταξε γύρω του κι' έφάνηκε σά να ρωτά που εύρίσκεται.

— Μπορείτε να μάκούσετε, χωρίς να κουρασθώτε; τον ρώτησε ο ρεπόρτερ.

— Ναί, αποκρίθηκε ο μηχανικός.

— Μου φαίνεται, είπε τότε ο ναύτης, ότι ο κ. Σμιθ θα σάς άκούση καλύτερα, αν φάγη πρώτα λίγη άπ' αυτή την ζελατίνα!

Και του παρουσίασε το πηγμένο ζουμί της φραγκόκοτας με λίγο κρέας.

— Φάτε, κύριε Σμιθ, έπρόσθεσε είνε τέτρα.

Ο μηχανικός έφαγε μερικά κομμάτια του πουλιού και το επίλοιπο το μοιράσθησαν οι σύντροφοί του, καταπεινασμένοι.

— Άς είνε, έκαμε ο ναύτης, που το μερτικό του δεν του ίκανοποίησε την πεύνα. Θά χορτάσουμε ύστερα στα Καμίνια. Γιατί πρέπει να ξέρετε, κύριε Σμιθ, ότι εκεί-κάτω έχουμε ένα σπίτι με κάμαρες, με κρεβάτια, με τζάκι και με κελλάρι. Στο κελλάρι μας έχει μερικές ντουζίνες αυγά πουλιών. που ο Χάρμπερτ μās τα λέει κ ο υ ρ ο υ κ ο ύ. Το φορείο σας είνε έτοιμο και, μόλις αισθανήτε άρκετή δύναμη, θα σάς πώμε στο σπίτι.

— Ευχαριστώ, φίλε μου, αποκρίθηκε ο μηχανικός μιά-δυό ώρες άκόμη, και θα μπορέσωμε να φύγωμε... Μιλήστε τώρα, κύριε Σπίλεττ!

Ο ρεπόρτερ διηγήθηκε τότε όλα τα συμβάντα των ναυαγών, όσα δεν ήξευρε ο Κύρος Σμιθ.

— Όστε λοιπόν, ρώτησε στο τέλος, με άδύνατη άκόμη φωνή, ο μηχανικός; ώστε λοιπόν δεν με βρήκατε 'ς την άκρογιαλιά;

— Όχι, αποκρίθηκε ο ρεπόρτερ.

— Δεν μ' έκουβαλήσατε σείς 'ς αυτή τη σπηλιά;

— Όχι.

— Και πόσο απέχει αυτή ή σπηλιά από την παραλία;

— Ένα μίλλι σχεδόν, αποκρίθηκε ο ναύτης. Κι' όσο άπορείτε σείς, άλλο τόσο άπορούμε και μείς που σάς βρήκαμε έδω-μέσα!

— Άλάθεια... αυτό είνε πολύ παράξενο!

— Μά δεν μπορείτε να μās πείτε τώρα, τί σάς συνέβη, από τη στιγμή που σάς πήρε 'κεινό το κύμα;

Ο Κύρος Σμιθ έσυγκέντρωσε της άναμνήσεις του. Άλλα λίγα πράγματα ήξευρε. Το κύμα τον είχε άρπάξει από το δίκτυ του αεροστάτου. Στην άρχή βυθίστηκε στο νερό, αλλά όταν ανέβηκε πάλι στην επιφάνεια, μέσα στο μισοσκόταδο, αισθάνθηκε ένα ζωντανό σώμα να κινείται κοντά του. Ήταν ο Τόπ, που είχε πέση στη θάλασσα, για να τον βοηθήσει. Σήκωσε τα μάτια, αλλά δεν είδε πια το αερόστατο, που, ξαλαφρωμένο από το βάρος αυτού και του σκύλου, είχε πετάξει πάλι σά σάιτα. Έτσι βρέθηκε μέσα στ' άγρια κύματα, μισό μίλλι τουλάχιστο μακριά από την ξηρά. Έδοκίμασε ναγωνισθώ, κολυμβών μ' όλην του τη δύναμη. Ο Τόπ τον κρατούσε από τα φορέματα. Άλλα ένα ισχυρότατο ρεύμα τον άρπάξε, τον έσπρωξε προς βορράν και, ύστερ' από μισής ώρας άπεινωμένο άγώνα, έδούλιαξε, παρασύρων στην άβυσσο και τον Τόπ. Από τη στιγμή εκείνη, ως τη στιγμή που βρέθηκε πάλι ανάμεσα στους φίλους του, δεν ένθυμείτο άπολύτως τίποτα!

— Και όμως, είπε ο Πέγκροφ, ρι-

χθήκατε έξω και βρήκατε τη δύναμη να περπατήσετε ως έδω, άφού ο Νάβ είδε της πατημασιές σας.

— Ναί, βέβαια... αυτό θα έγεινε... υπέλαβε ο Κύρος Σμιθ σκεπτικός. Άλλα 'ς αυτή την παραλία, δεν άπαντήσατε άλλον άνθρωπο;

— Όύτε ίχνος! αποκρίθηκε ο Γεδεών Σπίλεττ. Άλλα και αν υποθέσωμε ότι κάποιος σάς βρήκε και σάς έσωσε, γιατί να σάς έγκαταλείψει έδω όλομόναχο; Θα σάς έτωζε από τα κύματα, για να σάς άφήση να πεθάνετε 'ς αυτή τη σπηλιά;

— Έχετε δίκιο, άγαπητέ μου Σπίλεττ... Νά σου πώ, Νάβ;.. Μήπως έσύ, έτσι, χωρίς να το καταλάβεις;.. Άλλα όχι, όχι, δεν είνε δυνατόν!.. Γι' άρχουν άκόμη μερικές από εκείνες της πατημασιές;

— Μάλιστα, κύριέ μου, αποκρίθηκε ο μαύρος. Και ίσα - ίσα έδω απέξω, πίσω άπ' αυτό το λόφο, 'ς ένα μέρος προφυλαγμένο από τη βροχή και τον άνεμο. Τάλλα θα σβύστηκαν τώρα, μ' αυτή την κακοκαιρία.

— Πέγκροφ, είπε ο Κύρος Σμιθ, κάμετέ μου τη χάρι να πάρετε τα παπούτσια μου και να πάτε να ιδήτε αν εφαρμόζονται άκριβώς 'ς εκείνα τάποτυπάματα.

Άμέσως ο Πέγκροφ κι' ο Χάρμπερτ, οδηγούμενοι από τον Νάβ, πήγαν να κάμουν το πείραμα, ενώ ο Κύρος Σμιθ έλεγε στον ρεπόρτερ:

— Συνέβη κάτι άνεξήγητο!.. Άς είνε, γι' αυτό θα μιλήσουμε άργότερα.

Σε λίγο, ο ναύτης, ο μαύρος και το παιδί ξαναγύρισαν.

Δεν υπήρχε άμφισβολία: Τα υποδήματα του μηχανικού εφαρμόζοντο άκριβέστατα στ' άποτυπάματα εκείνα. Ο Κύρος Σμιθ λοιπόν είχε άφίση τα ίχνη του στην άμμο.

— Φαίνεται, είπε αυτός, ότι θα περπάτησα έτσι, σάν ύπνοδάτης, χωρίς να το καταλάβω. Εκείνο που θέλησα πριν ναποδώσω στο Νάβ, το έπαθα εγώ. Θα ήμουν ζαλισμένος, μισοαναίσθητος, κι' ο Τόπ βέβαια, με το ένστικτό του, θα μ' έφερε ως έδω, άφού μ' έβγαλε από τη θάλασσα. Έλα έδω, καλέ μου Τόπ!

Ο θαυμάσιος σκύλος έτρεξε γαυγίζων με χαρά στον κύριό του, που τον έχάιδεψε όπως του άξιζε. Ήταν πλέον ή βέβαιο ότι άλλη εξέγησης δεν χωρούσε κι' ότι στον Τόπ αποκλειστικώς έχρεωστέτο ή σωτηρία του Κύρου Σμιθ.

Το μεσημέρι, ο Πέγκροφ ρώτησε τον μηχανικό, αν μπορούσαν πλέον να τον μεταφέρουν. Για μόνη άπάντησι, ο Κύρος Σμιθ, με μιά μεγάλη, γμάτη θέλησι προσπάθεια, σηκώθηκε όρθιος.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΤΡΕΛΛΟ ΚΟΥΝΕΛΙ

(Συνέχεια και τέλος· ίδε σελίδα 89.)

Το Κουνέλι έφυγε τρεχάτο, και σε λίγο ξαναγύρισε μ' ένα σχοινί γερό, χονδρό και μακρύ.

— Ορίστε, είπε στον Κροκόδειλο, πιάστε σείς τη μιάν άκρη· εγώ θα κρατώ την άλλη.

Και προχωματικώς, κρατώντας την άλλη άκρη του σχοινοῦ, άπομακρύνθηκε από το ποτάμι, πήγε στο δάσος, βρήκε τον Έλέφαντα και του είπε:

— Ορίστε! πιάστε σείς αυτή την άκρη. Έγώ πάω να πιάσω την άλλη.

Κ' έφυγε. Αντί όμως να πάη να πιάση «την άλλη», που την κρατούσε δα ο Κροκόδειλος, πήγε και κρύφτηκε μέσα στη ζτέρη, πίσω από τον μικρό του λόφο, που ήταν στην μέση άκριβώς του διαστήματος, που έχωριζε τους δυό αντιπάλους.

Το διάστημα αυτό ήταν άρκετό, σχεδόν ως είκοσι μέτρα, όσα δηλαδή ήταν και το σχοινί. Και ούτε ο Έλέφας έβλεπε τον Κροκόδειλο, ούτε ο Κροκόδειλος τον Έλέφαντα· αλλά καθένας ένόμιζε ότι είχε αντίπαλο τον Γιαννάκη.

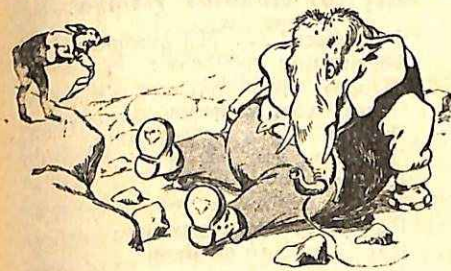
Τότε αυτός, από τον κρυψώνα του, τους έφώναξε δυνατά:

— Προσοχή! Μόλις άκούσετε το σύνθημα, να τραβήξετε μ' όλη σας τη δύναμη! Σας το ξαναλέω όμως και να ξέρετε, ότι ή δύναμή σας είνε μηδαμινή μπροστά στη δική μου και θα σάς νικήσω!

— Έλα τώρα! πές το σύνθημα και θα το ιδούμε! αποκρίθηκε ο Κροκόδειλος.

— Άρισε τώρα τα καυχήματα! είπε συγχρόνως και ο Έλέφας.

Όστε αυτός άκουσε τον Κροκόδειλο, ούτε εκείνος τον Έλέφαντα. Ο Γιαν-

«Δεν σάς τάλεγα εγώ;» (Σελ. 95, στ. β').

νάκης όμως που ήταν, καθώς είπαμε, στη μέση, τους άκουσε και τους δυό. Και μόλις κρατώντας τα γέλια, ξαναφώναξε:

— Καλά! καλά!.. Λοιπόν, έτοιμοι;.. Ε μ π ρ ό σ !

Τους έδωσε έτσι το σύνθημα κι' άμέσως ο Έλέφας άρχισε να τραβά. Το ίδιο κι' ο Κροκόδειλος. Στην άρχή έλαφρά, σιγά, μαλακά. Έπειτα όμως, ολοένα δυνατώτερα. Και δός του για να παρασύρει ο Έφας τον άλλον, και δός του, αλλά που! Του κάκου έβχχαν

όλη τους τη δύναμη, τόσο πιά, που έχασαν, όχι μόνον την άναπνοή τους, αλλά και τη γαλήνη τους και την άταραξία. Ο χοντρο-Έλέφας μάλιστα έκανε τέτοιο άγώνα, ώστε πολλά δένδρα, που τα κούντησε χωρίς να θέλη, έσπασαν από το βάρος του. Ο Κροκόδειλος πάλι είχε πέση στο ποτάμι· κ' έκανε τόσο παράφορα κινήματα, ώστε το νερό άναστατώθηκε κ' έχορευαν από την τρικυμία ή βαρκοῦλες των ψαράδων, που είχαν ρίξη τα δίκτυά τους εκεί - κοντά.

Έννοείται, ότι καθένας από τους δυό δυνατούς αντιπάλους, νομίζων πως έχει να κάνη με τον Γιαννάκη, άπορούσε πολύ για την άνέλπιστη αντίτασι που εύρισκε και προσπαθούσε να την νικήση. Ήταν πια ζήτημα φιλοτιμίας. Και θα τραβούσαν έτσι ως τη συντέλεια του κόσμου, χωρίς να καταδεχθώ να υποχωρήση ούτε ο Έφας, ούτε ο άλλος, αν δεν συνέβαινε κάτι τι, που έπρεπε κανείς να το περιμένει. Από τα πολλά τραβήγματα, στο τέλος κόπηκε το σχοινί.

Ο Έλέφας τότε ξαπλώθηκε χάμω και κυλίσθηκε δέκα βήματα προς τα όπίσω, ενώ ο Κροκόδειλος, με την τούμπα που πήρε, λίγο έλειψε να σπάση την ούρά [του στην άλλη έχθη του ποταμού!]

Στον κρυψώνα του, ο πονηρός ο Γιαννάκης έδάκρυε από τα πολλά γέλια κ' έτριβε τα χέρια του, δηλαδή τα πόδια του, από τη χαρά. Και άμα είδε το άποτέλεσμα, έτρεξε ίσα στον Έλέφαντα, που τον βρήκε σε κακή κατάσταση, καταϊδρωμένο, με καταίθασμένα τ' αυτιά, ναγωνίζεται για να σηκωθώ.

— Τα είδατε, κύριε Έλέφαντα; του έφώναξε· δεν σάς τάλεγα εγώ; Νά, αν δεν έσπαζε το σχοινί, βεβαιότατα που θα σάς έσερνα επάνω μου. Έλπίζω, ότι θα πάψετε τώρα να καυχώστε για τη δύναμή σας. Χαίρετε, κύριε Μακροπροδοσίδα!

Ο γίγαντας του δάσους αισθάνετο τόσο ταπεινωσι για την ήττα του, ώστε δεν βρήκε να πει λέξι.

Τότε ο Γιαννάκης έτρεξε στον Κροκόδειλο.

— Ούά, κύριε Αμφίβιε! του έφώναξε. Είδατε πως, αν το παληό σχοινο

βαστούσε άκόμη λίγο, θα σάς έδγαζα από το ποτάμι σας και θα σάς άνάγκαζα να τρέξετε σε μένα, πολύ γρηγορώτερα άπ' ό,τι θα επιθυμούσατε; Πεισθήτε τώρα, ότι ή δύναμη και το μπόι είνε δυό πράγματα διαφορετικά. Χαίρετε, κύριε Μακρομούτρη!

Ο Κροκόδειλος έπρατίνισε άπ' το θυμό του. Άλλα νικημένος κι' αυτός,

«Ο Έλέφας ξαπλώθηκε χάμω και κυλίσθηκε...» (Σελ. 95, στ. 6').

ταπεινωμένος σάν τον Έλέφαντα, δεν είπε λέξι. Έκαμε μόνο μακροβούτι στο ποτάμι, για να κρύψη τη ντροπή του... (Emile Pech) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΔΙΠΛΟΣ ΠΟΝΟΣ

(Διασκευή)

Για να κόψη ένας χωριάτης Μιά παλιά βελανιδιά, Σφήνες κάνει άπ' τα δικά της Μεγαλύτερα κλαδιά...

— «Άχ, διπλά πονώ, που σφήνες Μούχουν κάνει τα παιδιά, Της Μαρούλας τους μ' εκείνες Νά ξεσχίσουν την καρδιά!»

ΚΟΤΣΥΦΙ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ

— Για που με τόσο κέφι Κοτσύφι μου; — Στα νέφη... Και Σὺ, κορυδαλέ μου, Χαμοπετάς, καλέ μου!..

— Θαρρῶ, μικρά δεν έχεις Και στά... ψηλά μου τρέχεις! Μά όποιος παιδάκια τρέφει... Πιά δεν ζητάει τα νέφη!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Γνωστό, πόσο ψηλά πετάει ο Κορυδαλός κελαιδώντας γλυκά και φαιδρά, μά δσο δεν έχει μικρά...— Σ. Π.

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Εδειχνε μία εκπληξή, που ήταν βέβαια προσποιητή.

— Αλήθεια; είπα εγώ, σά νά τόν πίστεψα. Κ' έρχεσθε νά ιδήτε τόν πατέρα μου;

Η εκπληξή του Βάρθου μεγάλωσε και τώρα εφάνηκε πιδό αληθινή.

— Μά νομίζω ότι ο σινιόρ πατέρας σας δεν είν' εδώ! εφώνασε. Λέει στην πόλι. Νόν ε βέρο; (*)

Ο ξένος μιλούσε πολύ άσχημα τὰ άγγλικά και με μιά ιταλική, σικελική προφορά, ακόμη πιδό κτυπητή από την προφορά του Φραντζέσκου.

— Ναί, αλλά τόν

περιμένω από στιγμή σε στιγμή. Θα γυρίσει σήμερα με δυο-τρεις φίλους του.

— Αν θέλετε να περιμένετε λίγο, νομίζω ότι θα μπορέσετε να τόν ιδήτε.

Αυτό ήταν άρκε-

τά αληθινό κ' εδιάσθηκα να τόν ανακοινώσω, με την ιδέα ότι θα είχε καλό αποτέλεσμα. Ο Βάρθος εξαφνα μπορούσε να σκεφθώ, ότι θάταν φρονιμώτερο να φύγει...

Την στιγμή εκείνη, ο αδελφός του Τομάζος, άνήσυχος, κάτι του είπε ετ' αυτή, που δεν τάκουσα. Και ο Βάρθος του άποκρίθηκε με άποτομο τρόπο, ιταλικά:

— Δεν έχει να κάνει! Μπορεί και ναργήσει ώρες. Έχουμε όλο τόν καιρό να κάμωμε 'μείς εκείνο που θέλουμε!

Χάρης στά μαθήματα του Φραντζέσκου, και προπάντων στην πρακτική που έκανα μιλώντας μαζί του ιταλικά, ή μητρική γλώσσα του Βάρθου Μπαρμπούτζη μου ήταν τώρα πιδό εύνοητη από τάθλια άγγλικά του. Κι' ή άπάντησις που έδωσα στόν αδελφό του, δηλωτική των κακών του σκοπών, μ' έκαμε νάνατριχιάσω.

Υστερα, ο άνθρωπος με τόν σημαδιακό χέρι έστράφη 'ς εμέ. Προσπάθησε να μετριάσει την άγρία έκφρασι του προσώπου του μ' ένα μορφασμό σά χαμόγε-

(*) Ιταλ. Δεν είνε αλήθεια;

λο' και τόν άποτέλεσμα ήταν άπαισιό.

— Ά λ τ ρ ο ! (*) είπε' δεν ήλθαμε σήμερα να επισκεφθούμε τόν κύριο πατέρα σας. Γυρεύουμε ένα πατριώτη μας, που μένει μαζί σας, τόν Φραντζέσκο Καζάλε. Ηλθαμε επιτήδες από την Σικελία για να τόν ιδούμε.

— Ελάματα πολύ καλά, άποκρίθηκα εγώ, κι' αυτό δείχνει πόσο τόν αγαπάτε. Αλλά...

— Δεν μās περιμένει, ξέρετε! με διέκοψε ο Βάρθος' είνε γι' αυτόν μιά μεγάλη, πολύ μεγάλη εκπληξή. Και βιαζόμαστε να τόν την κάμωμε, σινιόρινο. Σας παρακαλώ, έδηγήστε μας 'ς αυτόν γρήγορα! Πού είνε;

Το χαμόγελο του σημαδιακού ανθρώπου είχε γίνη διαβολικό.

Ευτυχώς θυμήθηκα, ότι ο Φραντζέσκος είχε προδοθώ μόνος του με τή σικελική του έκείνη άναστροφή (γ κ ο υ ά ρ ν τ α λ ά γ κ ά μ π α), που την υπεδέχθηκε από κάτω ένα γέλιο φρικτό. Δεν έπρεπε να πώ φέμματα.

— Ναί, άποκρίθηκα' πρό όλίγου ο Φραντζέσκος ήταν μαζί μου εδώ' περιμέναμε να ιδούμε ποιος άνέβαινε. Υστερα όμως, τή στιγμή που κάποιος από σās έπεσε, εκύτταξα δίπλα μου και δεν τόν ξαναείδα.

Ήταν ή αλήθεια, με κάποιους περιορισμούς, με τής άναγκάς επιφυλάξεις. Η-

θελα να τούς δώσω να καταλάβουν, ότι ο Φραντζέσκος τούς εγνώρισε κ' εκρύβηκε, αλλά ότι εγώ δεν ήξερα άπολύτως τίποτε και θεωρούσα κάτι τυχαίο ή άνεξήγητο για μένα την εξαφάνισι του ύπηρέτη μας. Ηλίπιζα μ' αυτό, ότι άμα έφαγαν παντού και δεν τόν εύρισκαν πουθενά, θάμπνιναν πάλι στη βάρκα τους και θά πήγαιναν από κεί που ήλθαν.

Πρέπει να όμολογήσετε, ότι ήταν πολύ τεχνικό, πολύ διπλωματικό, για ένα παιδί δεκατριών μόλις ετών, που ήμουν τότε, και τώρα που τόν ξαναθυμούμαι, θαυμάζω κ' εγώ ο ίδιος πώς τόν σοφίσθηκα έτσι καλά.

— Να πάρ' ο διάβολος τόν άλλον! έβλαστήησε στη γλώσσά του ο Βάρθος' έπροδόθηκα! Μυρίσθηκε τόν κίνδυνον και πήρε τά μέτρα του. Δεν θά

(*) Ιταλ. «κάθε άλλο!»

τόν βρούμε άνύποπτο, όπως λογαριάζαμε!..

Υστερα, με τόν άπαισιό του χαμόγελο, που τόν είχε άφίση μιά στιγμή, έστράφη πάλι σέ μένα.

(Επεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ζ'. — ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

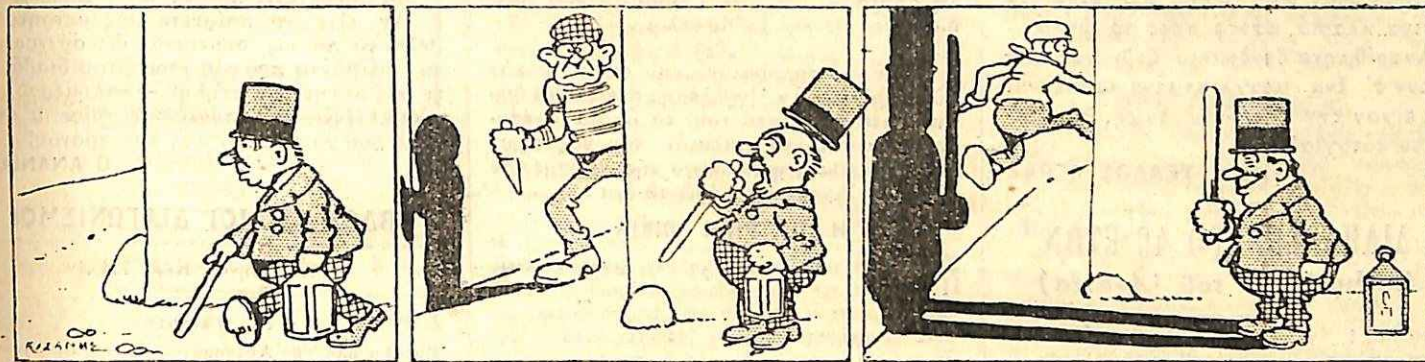
[Απόλεξις του κ. Γ. Τσοκοπούλου]

Ο Άλέξανδρος Σούτσος εγεννήθη εις τήν Κωνσταντινούπολιν τόν 1803, εκ τής μεγάλης φαναριωτικής οικογενείας των Ήγεμόνων. Πατήρ του ήτο ο Σπαθάρης Κωνσταντίνος Σούτσος, άνθρωπος ευγενής και πολύ άνεπτυγμένος, μήτηρ του δέ ή λογία άδελφή του ποιητού 'Ιακώβου Ρίζου Νερούλου. Εκ των άδελφών του, ο Δημήτριος εφρονέθη νέος εις τόν Δραγατσάν με τόν 'Ιερών Λόγον, ο Παναγιώτης υπήρξεν ο ποιητής τόν όποιον θά ιδώμεν κατόπιν, και ή Αικατερίνη διεκρίθη ως λογία, μεταφράστρια και ποιήτρια. Άφού έτελείωσαν τά εγκύκλια εις τόν Γυμνάσιον τής Χίου, οι άδελφοί Σούτσοι έστάλησαν εις τόν Παρίσι, διά να συμπληρώσουν τάς σπουδάς των' άλλ' έκραγείσης τής 'Ελλάς. Επαναστάσεις, κατήλθον εις τήν 'Ελλάδα και ο Άλέξανδρος μετέβη εκ αρχής εις τόν Ναύπλιον. Εκεί ήρχισε να δημοσιεύη τά ποιήματά του, σατυρικά κυρίως, διότι ο Άλέξανδρος Σούτσος ήτο προπάντων έξοχος σατυρικός. Εκτός των σατυρών, πολιτικών και κοινωνικών, δριμυτάτων, αί όποιαι τώ έστοίχισαν, και επί Καποδιστρίου εις τόν Ναύπλιον, και επί Όλωνος εις τās 'Αθήνας, παντοίως καταδιώξεσι, έπατρισμοίς και φυλακίσεσι, ο Άλέξανδρος Σούτσος έγραφε και ποιήματα πατριωτικά. Εκ των γνωστοτέρων του είνε «Η Τουρκομαχία» 'Ελλάς και «Ο Περιπλανώμενος». Επικολυρικά έντενν, των όποιων πλείστα άποσπάσματα οί φίλοι μας γνωρίζουν από τ' 'Αναγνωσματάρια των σχολείων. Καταδιωκόμενος πάντοτε, ο ποιητής άπέθανε άμνηστος εις τήν Σμύρνην τόν 1863. Άλλά μετά 14 έτη, τά όσα του μετεφέρθησαν εις τās 'Αθήνας, όπου έτάφησαν μετά πάσης τιμής.

Εις τόν παλαιόν χιτώνα.

Φιλοσόφει!... Μή λυπήσαι; Φόρεμά μου γηραλέον! Εγχοιεν την εποχήν μας, Ήμουν νέος κ' ήσουν νέον. Πλήν ή πρώτη καλλονή σου, Ή νεότης σου, δεν ζή Κ' εγηρόσαμεν μαζί! Μή νομίσης πολύν χρόνον Πώς μ' έμε θά τυραννήσαι Και ήμέρας μη φοβήσαι Μεινυμένας με χαλάζας, Με βροχάς και τρικυμίας... Τους περισπασμούς του βίου, Τόν ζυγόν τής κοινωνίας, Βαρυνθείσα ή ψυχή μου, Ή τόν τάφον θά εκλέξω. Ή τά βάθη τής ερήμου. Ήδελα, —σάν άποθάνω,— Εις τούς κλάδους γηραλέας Μελαγχολικής ιτέας, Εις τόν μνήμα μου πλησίον, Φίλος μου να σ' άποθέσθ. Κι' άν γένεας να περάσθ 'Απ' την ερημον συμπέση, «Ποιητού—είπέ τον—ήμουν Ακηλίδωτος χιτών. Εγώ ζώ κ' ή πέτρα κρύπτεται Εκ τήν μνήμην του κ' αυτόν!..

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Επειδή 'εξ αιτίας του άποκλεισμού, οι δρόμοι δεν φωτίζονται πολύ, ο κύρ Λάμπρος γυρίζει τη νύκτα στο σπίτι του κρατώντας ένα φανάρι. Τό φως του τόν καθοδηγεί τώρα σέ μιά ερημη και κατασκότεινη συνοικία, ό-ταν εξαφνα, εκεί στη γωνία ενός δρόμου, βλέπει έντρομος την σκιά ενός

λωποδύτη, που παραφυλάττει με μιά κάμα στο χέρι. Δυστυχία του τού κύρ Λάμπρου! Ο λωποδύτης θά του πάρη και τόν πορτοφόλι του και τόν φανάρι του. — Άλλά 'οχι! Τό φανάρι θά σώσθ τόν πορτοφόλι. Ο κύρ Λάμπρος που τού ήλθε μιά φαινή ιδέα, άφίνει από πίσω του τόν φανάρι, στέ-

κεται εις προσοχήν και ύψώνει τόν μπασιούνι του... Μιά πελωρία σκιά φρουρού χαροφύλακος σχηματίζεται τότε στόν τοίχο. Ο λωποδύτης την βλέπει και... όπου φύγη φύγη! Είνε ή σκιά τού Νόμου που προστατεύει. Και ο κύρ Λάμπρος φθάνει στο σπίτι του σώος, άβλαβής, χαρούμενος και υπερίφανος γιά τόν στρατήγημά του.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΚΡΥΣΣΑΛΙΔΕΣ

ΕΝΑ ΔΕΝΔΡΟ

Ηλιου άκτίνα δεν τόν έδλεπε τόν μικρό, τόν άρυλλο δενδράκι τής σκοτεινής αλλής' μόνο του έφύτρωνε, κατάμονο, δίχως κανένα στήριγμα, κανένα ξύλο, κανένα καρφί για ν' άρπαχθώ. Μονάχο, λυπημένο, ασθενικό, έτήκωνε ψηλά τά κλωνάκια του κ' άντίκρυζε από πάνω ένα κομμάτι τ' ουρανού, που ο ήλιος, γράφοντας τόν δρόμο του, δεν περνούσε ποτέ από 'κει—μά ήταν τόσο, τόσο ψηλά, που τόν έπιανε ζάλη. Γύρω του ύγροι τοίχοι, σάν κανενός έρημου πύργου' κοντά του ψυχή ανθρώπου δεν είχε φανή, καμμιά καρδιά δεν τού είχε χαρίσει την καλωσύνη της, κανένα μάτι δεν τόν είδε σιγά-τιγά να μεγαλώνη. Πουλάκι δεν εκάθηντε 'ς τά κλαδιά του να ψάλλη την άνοιξη' τόν φθινόπωρο, που έμίτευαν τά τρομαγμένα κοπάδια, άκουγε πότε-πότε κανένα στερνοκόπημα, άλλ' ότο να στρέψη ψηλά, τόν πουλάκι είχε χαθώ' που να τόν ιδούν εκεί, χωμένο μέσα 'ς τούς στοιβαγμένους εκείνους όγκους! Φθινόπωρο παντοτεινό γύρω του, φθινόπωρο παντοτεινό και 'ς τήν καρδιά του. Κάποτε έβγήκαν μερικά σκουλήκια και έγλυσαν τής ρίζας του και κείνα, και έτρωγαν τόν κορμό του. Τάβλεπε τόν δενδράκι και έλεγε: «Αυτά δεν θά 'μυρέρουν να ιδούν τόν ήλιο ποτέ!» Άλλά μήπως και αυτό θά μπορούσε; Κάποτε-κάποτε, σάν όνειρο μακρινό και λησμονημένο, τού ήρχετο ή ιδέα, ότι θά ξεπετάξθ άπ' τά μαρατμένα εκείνα βάθη, θ' άφίση πίσω του την ύγρη πνοή τής σκοτεινής του φυλακής και τής σιωπηλής άράχνης, θ' άντιχύσθ τόν ήλιο, θά καμαρώσθ τά σύννεφα, θά χαιρετήσθ τά πουλιά...

Μά γρήγορα τόν έπιανε ή προτερινή λύπη του και ούτε τόν πίστευε αυτό πιά, καθώς εξαφανε πάλι, μακρυνά από τής καταγίδες που έτάραζαν τόν ουρανό, μα και μακρυνά άπ' τόν φώς, που τόν πλημυρούσε.

Αναρίθμητα τέτοια δενδράκια, σέ άναρίθμητες μεριές τού κόσμου, φυτρώνουν από κάποιον άπορριγμένο σπόρο, αναβαίνουν, ζούν λίγο και πεθαίνουν, γέρνοντας 'ς τή γή τά μαραμένα τους κλαδιά. Εκείνο όμως είχε την ευτυχία κάποιος να τόν ιδή, κάποιος, που ή τ ύ χ η τόν έφερε από εκεί, και να τόν πάρη, άκέραιο όπως ήταν, να πάη άλλο να τόν φυτέψθ. Μακάρι να την είχαν όλα αυτήν την ευτυχία! Ερριζοδόλησε βαθεία, έφταναν ή ρίζες του παχείους βώλους, έγεινε ψηλό, αklόνητο, έχαιρέτιζε τά μεγαλύτερα δένδρα τριγύρω του, έλαμπε 'στο ήλιου τόν φώς, έμούσκενε από τή βροχή, τώδερνε τόν χαλάζι, τόν λύγιζε ο βοριάς, τόν φοβέριζαν ή σπαθιές τού κεραυνού, τώπνιγε ή πάχνη, κ' ή κορυφή του εφάνταζε σάν κατάρτι καραβιού χωμένο κάτω από τόν κύμα, για να ξαναπροβάλλη όμως πάλι άπειράχτη όπως πρώτα. Πράσινο, φυλλωμένο, άδάμαστο. Χαιρόντανε τή ζωή και τή ρουφούσε από παντού' από τόν διάφανο νερό, που γλουγλούκιζε 'ς τής ρίζας του, από τόν φώς, που τόν χάιδευε, από τόν άέρα, που τόν λίκνιζε 'ς τά φτερά του.

Πέρασε καιρός, τόν δενδρό ψήλωσε, άντίκρυσε τά μακρινά καμπαναριά και τής μακρινές κορφές' και μέσα σ' όλα εκείνα και τόν στόμα τού καλιού καστελίου' τόν δενδρό έτρίξε, μόλις τόν άντίκρυσε από 'πάνω ως κάτω, δίχως να φυσά ούτε πνοή' τόν στόμα εκείνο ήταν σάν τόν στόμα τού θανάτου, μαύρο, σκοταδερό, κ' όμως κάτι ξυπνούσε μέσα 'ς τόν δενδρό,—

Μήπως; — Ά, όχι ποτέ, ούτε να τόν σκεφθώ ότι ήθελε να ξαναγυρίσθ 'ς εκείνο τόν σκότος. Μά γιατί λοιπόν να τούρ-θη, αυτός ο τρόμος;—Γύρισε άλλου τά κλαριά του κ' έμεινε άκίνητο και συλλογισμένοι κάτω από τόν ουρανό... Έβγήκε πάλι την άλλη ήμέρα ο ήλιος και πάλι ξανάνοιξε τόν μαύρο εκείνο στόμα που 'ς τόν φάρυγγά του ύραιναν ή άράχνες σιωπηλές. Τι να ζητούσε εκείνο τόν στόμα; Ήταν σάν στόμα μάνας, που ήθελε να φιλήσθ ένα άρπαγμένο της παιδί, ή σάν ένα στόμα άχόρταγο, που ζητούσε, δίχως να δίχνη κανένα ψεύτικο στόλισμα, να καταπιή μόνο; Πάλι: τόν δενδρό έμεινε άκίνητο κάτω άπ' τόν ουρανό, συλλογισμένο, με κλαδιά γυρτά...

Μέρα με την ήμέρα, συνήθισε να βλέπη τόν κάστρο και να τού στέλλη χαιρετίσματα, άρχισε να τόν σκέπτεται και να τόν παρατηρή όλη την ώρα' 'ς τήν αρχή ρωτιούνταν και μόνο του: «Μά γιατί θέλω να τόν κνττάζω;» Υστερα όμως δεν είχαν μαμμιά αξία για κείνο ούτε τά πολύχρωμα φυλλώματα, ούτε των πουλιών ή λαλιά, ούτε όλη ή γαλήνη, που άπλώνετο τριγύρω,—λές για να τόν κάνη ν' άφίση τούς συλλογισμούς του. Τόν κάστρο του! Τόν κάστρο του! Τίποτ' άλλο πιά. Ζήλευε πάλι τά πουλιά, που πετούσαν, μά τά ζήλευε τώρα γιατί δεν είχε κ' αυτό φτερά να φύγη μαζί τους. Μέρα με την ήμέρα, άρχισε να μαραίνεται' ο κηπουρός τόν κντταζε, τόν ψηλαφούσε, τόν ζουλούσε, δεν μπορούσε τίποτα ν' ανακαλύψθ. Ήταν μιά άρρώστεια πολύ περίεργη... Είχε μείνει πάλι μόνο κοντά 'ς' άλλα. Σέ κανένα δεν τολμούσε να 'πθ ένα τόσο τρελλό μυστικό, καθώς μιλούσαν εκείνα τή βουερή τους όμιλία ετάν άνεμο. Έχειρε μόνο του μιά μέρα και

σωρίσθηκε χάμω 'στὴ γλῶσσά, ποῦ ἐ-
σφυζε ἡ ἀνοιξιάντικη ζωὴ καὶ ἐδῆλεπε
ποῦ τραβοῦσαν ἀπὸ πάνω του ἐρῶν τὰ
πράσινα κλαριά, πάντα πρὸς τὰ ψηλά...
'Αναρίθμητα δενδράκια ζεῖν καὶ πε-
θαίνουν σ' ἓνα μουχλιασμένο καττέλλι.
'Αν εἶχαν τὴν δική του τύχη, τὴν δι-
κή του εὐτυχία!..

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΡΟ 40 ΕΤΩΝ

(Ἀναδιφήσεις τοῦ Ἀνανία)

Τί γέλια!.. τί γέλια!..

Ἡ Διάπλασις μου ἐπέταξε προχθὲς εἰς τὸ
τραπέζι ἓνα σωρὸ γράμματα καὶ μοῦ εἶπε
γελώντας:

— Διάβασε, διάβασε νὰ ἰδῇς τί ἐπαθάν
τὰ παιδιά μας μετὰ τὰς Ἀναδιφήσεις σου!..

Ἀρχισα νὰ διαβάσω μετὰ περιεργεία.

Τὸ πρῶτον ὅμως ἀπὸ τὰ γράμματα αὐτά,
μετὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς Παπαγιάννης, δὲν
ἐμαρτυροῦσε κανενὸς εἰδούς πάθους. Τὸ
καλὸ κορίτσι γράφει ἁπλῶς στὴ Διάπλασι:

«Ὁ Ἀνανία— ποῦ ὅλο ξαναγεννιέται, (—

εὐχαριστῶ πολύ!—) ἐνίκησεν ὅλους. Πρῶτα,

μόλις ἐλάμβανα τὸ φυλλάδιον, ἐδιάβαζα τὴν

Ἐπιστολήν τοῦ ἀγαπητοῦ κ. Φαίδωνος.

Τώρα, —καὶ δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ ὑποτιμήσω

τὴν ἀξίαν τῶν Ἀθηναίων Ἐπιστολῶν,—

προτοδιαβάσω τὴν Διάπλασιν πρὸ 40 ἐτῶν.

Ἄχ, τί ὥραιο ποῦ εἶνε νὰ βλέπῃς ἐκεῖ ἀν-

θρώπους, ποῦ κατέχουν σήμερον μεγάλας θέ-

σεις καὶ νὰ σκέπτεσαι, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἴσως

μιὰ μέρα καὶ ἡ σειρά σου νὰ διηγηθῇ καὶ

γιά σένα ὁ Ἀνανίας (ὁ ἀθάνατος) πῶς ἐ-

δρασε εἰς τὴν Διάπλασιν, διὰ νὰ τὸ δια-

βάσουν τὰ παιδιά τοῦ μέλλοντος! Μὰ δὲν

εἶνε ὥραιο; Ἐγὼ τοῦλάχιστον, θὰ μ' εὐχαρι-

στοῦσε πολύ, ἂν ἐβλεπα μετὰ 40 ἐτὴ νὰ μὲ

γράφουν εἰς τὴν Διάπλασιν ὡς καὶ τίς. Ἐ,

καὶ ποῖον δὲν θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε;...

Ἀλλὰ καὶ τὸ δεύτερον γράμμα ποῦ ἐπια-

σα στὸ χέρι μου, ὑπογραμμένον ἀπὸ τὸν

παλαιόν μας συνεργάτην κ. Νικ. Ἰγγλέσην,

δὲν ἐδικαιολογοῦσε καθόλου τὰ γέλια τῆς

Διαπλάσεως. Ἀπεγαντίας μάλιστα...

«...Ὁ Ὁδῆγός τῆς Ἑλλάδος,—γράφει ὁ

ἀγαπητός μας φίλος,—μὲ ἀπομαρτυροῦναι τό-

ρα ἀπὸ κάθε ἄλλῃ πνευματικῇ ἐνασχόλη-

σιν ἐν τούτοις παρακολοῦθόν τὸν τύπον, πα-

ρακολοῦθόν καὶ τὰς σπουδὰς τῶν τέκνων

μου, ποῦ ἀπὸ τὰ ὀλίγα ἐλλειπτικά τους βι-

βλία εἶνε καὶ ἡ Διάπλασις. Εἰς τὸ τελευ-

ταῖον λοιπὸν φύλλον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ

Διάπλασις πρὸ 40 ἐτῶν», εἶδα καὶ τὰ περιε-

χόμενα τοῦ 2 τεύχους τοῦ α' ἐτους, μετὰ

τῶν ὁποίων καὶ δύο σιγαστήρια μου!

Πρὸ 40 ἐτῶν, φίλτατε Παπαδόπουλε!

ἐφῆβον ἀκόμη, βαδίζοντας εἰς τὸ 17ον ἔτος

τῆς χρυστεῆς ἡλικίας μας, ὅταν ἡ ζωὴ δὲν

εἶνε παρὰ χαρὰ μόνον!.. Εἰς ποίας συγ-

κινήσεις περιέπεσα λεληθότως τὴν νύκτα

ἐκεῖνην, μόνος μετὰ τῆς Βιβλιοθήκης

μου, ὅπου περιέφερα τὸ βλέμμα, ζητῶν

εἰς τοὺς τίτλους τῶν παρακατασκευῶν τό-

μων, τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλειψάντων φίλων

ἐν τῇ μακρᾷ σταδιοδρομίᾳ τῶν 40 ἐτῶν!..

Ἄρα πόσοι ἐξ ἡμῶν, τῶν συνδαιτυμό-

νων εἰς τὴν φιλολογικὴν πανδαισίαν τῆς

Διαπλάσεως, θὰ ἐπιζήσωμεν διὰ νὰ ἐορτά-

σωμεν τὴν Πεντηκονταετηρίδα τῆς ἐθνι-

κῆς αὐτῆς κ' ἐκπολιτιστικῆς δράσεώς σου;

Τὸ εὐχομαι δι' ὅλους τοὺς ἐπιζῶντας,

πλέον ὅμως δι' ἐσέ, τὸν ἀκατάβλητον, τὸν

θυσιασθέντα εἰς τὴν εὐγενῇ ἀποστολήν
του, τὸν ἀληθῶς ἐργασθέντα εἰς τὴν δια-
παιδαγωγίαν καὶ διαμόρφωσιν τῶν Ἑλ-
ληνοπαίδων, ὅσον ὅλοι ὁμοῦ οἱ τῶν παί-
δων ἀγωγεῖς καὶ διδάσκαλοι...»

Μαζὺ μετὰ τὸ ὥραϊον καὶ συγκινητικὸν
αὐτὸ γράμμα, ὁ κ. Ἰγγλέσης στέλει καὶ δύο
ἀνέκδοτα ποιήματά του, τὰ ὁποῖα ἀνέσυ-
ρε, λέγει, ἀπὸ τὰ παλαιὰ του χαρτοφυ-
λάκιον, λησμονημένα ἔργα τῆς χρυστεῆς τοῦ
ἡλικίας. Ἀντιγράφω ἐδῶ τὸ ἓνα:

Η ΠΑΤΡΙΚΗ ΟΙΚΙΑ

Στὴν ἄκρην τοῦ χωρίου, μακρὰν, μακρὰν ἐκεῖ,

Ποῦ ρεῖμα κελυρῶν ἀπὸ πρὸς ποταμοῦ,

Ἐκεῖ ἐν ἄστρον χύνει τὸ φῶς του τὸ γλυκύ,

Ἐκεῖ πτωχὴ καλὴν, — ἄς ζήσωμεν ὁρῶ!

Ἐκεῖ καρδίαι δύο ποῦ πάλλουν δι' ἐμὲ,

Στοργῆς κ' ἀγάπης πλήρης: ἡ μήτηρ κ' ὁ πατήρ.

Σὺ πρῶτος στήναι ποῦ ὑπῆρξες, ποταμὲ,

Καὶ σὺ τὰ βήματά μου ὠδήγησες, ὦ ἀστὴρ.

Ἐκεῖ ἀκόμα κεῖται ἡ πρώτη μου κοιτίς

Ποῦ ἔμαθα τὴν πρώτην νὰ ψάλλω προσευχὴ.

Ἐκεῖ, πιστὲ μου σκύλε, ὁ τόπος ποῦ πατεῖς,

Μὲ εὐθύμην πατριῶν, ἄχ, τώρα δὲν ἔχει!

Ὡ, πότε τοῦ σχολείου ὁ κῶδων ἔκκυσσθη,

Ὡ, πότε θὰ ἐπανάσθαι, χωρίον μου, ἐκεῖ!

Ἡ μήτηρ μου προσμένει νὰ μ' ἐνταχθῇ

Ὡ, πότε θὰ σὲ ἴδω, οἰκίε πατρική!..

Ναί, ἀλλὰ τώρα ἀρχίζουν τὰ γέλια...

Καλὰ μοῦ εἶπε ἡ Διάπλασις!

Καὶ νὰ πρῶτα — πρῶτα ὁ ἀγαπητός μας

Ὁδῆγός ὁδός, ὁ ὁποῖος ἔλυσε τὸ Αἰνιγ-

μα τοῦ 2ου ἀριθμοῦ (Πύλη—ὕλη) καὶ...

ζητεῖ νὰ τοῦ στειλῶμεν ὡς δῶρον τὴν

«Μάναν τοῦ Γεντισαρίου» τοῦ κ. Ἀντο-

νιάδου! Ὁ φίλος μας, βλέπετε, δὲν ἐκα-

τάλαβε ὅτι τὴν ἐπῆρε ἄλλος... πρὸ 40

ἐτῶν!

Νὰ καὶ ὁ Διέξ. Γ. Χατζ., ὁ ὁποῖος

λύει ἐπίσης τὸ Αἰνιγμ., λύει καὶ τὸ Πρό-

βλημα τῶν μῆλων (6 ὀκ.), ἀλγεβρικῶς

μάλιστα, ἀλλ' αὐτὸς τοῦλάχιστον χωρὶς

νὰ μᾶς γυροῖ διδρα.

Ἀπολοῦντο ἄλλοι πέντε, ποῦ ἐξέλα-

βαν τὰς ἀναδημοσιεύσεις ἐκείνας ὡς «ἐ-

ρωτήσεις τοῦ Ἀνανία» κ' ἐκρίναν ἀπαράι-

τητον νάπαντήσουν. Ἀλλὰ τὸ ἀστείότερον

εἶνε τὸ γράμμα τοῦ Γεωρ. Ἀλμ. Πάθου

μιά φορά!.. Μὰ ποῦ νὰ εὐρισκετο λοιπὸν

τὸ γραφεῖόν σου, ἀγαπητή μου Διάπλασι;

Προχθὲς ἐγύριζα ὅλην τὴν ἡμέραν διὰ νὰ

τὸ ἀνακαλύψω καὶ δὲν τὸ κατόρθωσα!

(δι' αὐτὸ σοῦ στέλλω τὰς λύσεις μου τα-

χυδρομικῶς.) Ἐπῆγα εἰς τὸν ἀριθμὸν

23 τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, βοήκη ἓνα σωρὸ μα-

γαζιὰ, ἀλλὰ Γραφεῖον τίποτα. Ἐρώτησα

ποῦ εἶνε τὸ καφενεῖον τῆς «Ὁραίας Ἑλ-

λάδος» καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι «μετεκομίσθη

πρὸ καιροῦ». Καὶ ὅμως γράφεις ρητῶς:

«Γραφεῖον Διαπλάσεως, ὁδὸς Αἰόλου 23,

παρακαλῶν τῆς Ὁραίας Ἑλλάδος»—

παραπλῆρωσ;— Συμβαίνει, φίλε μου, ὅτι

Τί συμβαίνει;— Συμβαίνει, φίλε μου, ὅτι

ὅταν διαβάσουν καὶ τί, κυττάζουν λίγο

καὶ τὸν τίτλον...

Ἀμὲ ἡ Ἑλληνικὴ Φιλοξενία, Κερκυραία,

ὡς φαίνεται, ποῦ ἀπορεῖ πῶς εἶνε δυνα-

τὸν νάντιπροσωπεῖν εἰς τὴν Κέρκυραν

τὴν Διάπλασιν ὁ πρῶτος βουλευτὴς κ. Τρι-

βυζάς, δηλαδὴ ἓνας πεθαμένος! Τὸ ξέρω

πολύ καλά, προσθέτει, ὅτι ὁ κ. Τριβυζάς

ἀπέθανε πρὸ ἐτῶν!..

Ἀμὲ ἡ Φωτεινὴ Σάντη, ποῦ συγκαίρει

θερμὸς τὴν Διάπλασιν διὰ τὴν συστατι-

κὴν ἐγκρίσιν τοῦ Ὑπουργείου, «διὰ τὸ

νέον τοῦτο δῆγμα τῆς ἄκρας ἐκτιμήσεως»

καὶ τὰ λοιπὰ... Ἡ Φωτεινὴ Σάντη, βλέ-

πετε, νομίζει ὅτι Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας
εἶνε ἀκόμη ὁ Ἀνδρέας Ἀυγερινός, μακα-

ρίτης καὶ αὐτὸς ἀπὸ εἰκασίας!..

Μὰ προσέχετε, παιδιά μου, προσέχετε!

Ἄν εἶνε νὰ παίοντε τοὺς μετρητοὺς

θέλω νὰ πῶ ὡς σημερινά, ὡς σύγχρονα.

τὰ συμβάντα πρὸ 40 ἐτῶν, ποῦ διαβά-

τε εἰς αὐτὴν τὴν στήλην,—καλημέρα γι'

αὔριο, νίψου καὶ ἀποφάγαμε, πάρε με στὸ

γάμο σου νὰ σοῦ πῶ καὶ τοῦ χρόνου!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδῆγός, Κεφ. ΙΒ']

α.) Αἰνιγμ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου

			ON		
	ΘΕ	ΜΑΡ	ΔΗ		
ON	ΜΟΥ	Α	ΣΧΟ	ON	
	ΛΕΙ	ΧΕΙ	ΣΕΙ		
			ΤΡΟΝ		

Νὰ συνομολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐ-
ται, ὥστε νάποτελεθῶν τὰ ὀνόματα τεσ-
σάρων κτερίων ἢ καταστημάτων πόλεως.

β.) Αἰνιγμ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενεῶς Ἰππότης

Ὁρῶ: Βαλκάνειον τὸ ἀρσενικόν μου.

Ὑγρὸν τοῦ σώματος τὸ οὐδέτερόν μου

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀκτίδος

n - n - cr**t - pl*s - l* - m*nt**r - m**m*

- l*rsq* - *l - d**t - l* - v*r**t*

Νάναγνωσθῇ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Δύσεις τοῦ 10ου φύλλου

β.)	6	7	2
	1	5	9
	8	3	4

α.) Βόλγας, Δούναβης,
Νεῖλος, Ὄρις, Ὁρενό-
κος.—γ.) Moineau (μοί-
-νον.)

ΑΓΓΕΛΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ κ. Γρ.
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος), ἀ-
παραίτητα εἰς κάθε Ἑλληνικὴν
Βιβλιοθήκην, μένου ἀκόμη ἐλα-
χιστα ἀντίτυπα:

τῶν «*Διηγήσεων*» (Δευτέ-
ρας καὶ Τρίτης Σειράς) τῆς
«*Μαρμαρίτας Ἑλέρας*»
(μυθιστορήματος), τοῦ
«*Κακοῦ Δρόμου*», τοῦ
«*Δεσφύρου*» (Πρώτου καὶ
Δευτέρου Τόμου), τοῦ «*Κόκκι-
νου Βράχου*» (μυθιστορήματος).
Ἡτοι ἐπὶ βιβλία, ἑκάστον
τῶν ὁποίων τιμὰν δραχ. 3. Καὶ
τὰ ἐπὶ μαζί, δραχ. 20.

Πᾶσα παραγγελία ἀπ' εὐθείας:
πρὸς τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου,
ὁδὸς Εὐριπίδου 38, Ἀθήνας.

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος

Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896

ἑκάστος ἄδ. δρ. 3—Χρυσὸς δ. 6.

9 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1897 ἕως 1905

ἑκάστος ἄδ. δ. 7—Χρυσὸς δ. 10.

11 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916.

ἑκάστ. ἄδ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἰ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμ-
βάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ
Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ
σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ
προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐ-
κάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσω-
τερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Μαρία λέγουν ἀναμεταξύ
των μυστικῶν. Ὁ Τάκης θέλει νὰ τὰ μάθῃ, διότι
ἐκεῖ πολλὰ περιέργως.

Φούφ. (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, ἀλλὰ φύλλο συνδρομητῶν δὲν δίδεται παρὰ μόνον εἰς τοὺς συνδρομητάς, ἡ ἀμοιβή σου διὰ τὸ ξεπλάθωμα βὰ εἶνε ἄλλη.) *Θαλασσοπόρον τῶν Κυκλάδων* (ὄχι, ψωμί ἄσπρο δὲν ἔχ'· τρώγω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ μαύρου ποῦ μᾶς δίδουν.) *Ἰαλὲν Π. Ν.* (κάμε λοιπὸν γρήγορα νὰ μεγαλώσῃς καὶ νὰ ἐμάθῃς γράμματα· ἀφοῦ σὲ περιμένουν στὸ καλὸν!) *Ἰερμανόπαιδα* (συνεμορφώθη.) *Ἰπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης* (ἔχω φύλλα ἀγοραστῶν, ἔ. ἐ. πρὸς 10 λεπτά.) *Φιλόπατριον Ἰππεριώτην* (εἰς χριστῶ διὰ τὸ ξεπλάθωμα.) *Χουσανγὴν* (διεδιβάσθησαν.) *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας, Ἐγγλεῖόκι* κτλ. κτλ.

Τριανταφυλλένιο Διαβολάκι, *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου, Χουσανγὴν* (ἔσ-εἰλα).

Ξανθὴν Ποιγνηποπούλαν, Ἰωάννην Δ. Νικολαΐδην, Διάκοντα Ἀστέρα (ἔλαβε, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 13ην Φεβρουαρίου, ἡἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ Δεκεμβρίου-Μαρτίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Μαΐου.

144. Δεξιόγραφος

Δύο γράμματα ἐπῆρα
Ὅπως ἦσαν στὴ σειρά,
Καὶ σὲ κάποιο Ἀκρωτήρι
Τὰ ἐκόλλησα μπροστά.
Τώρα βλέπω—τί ἀστεῖο!
Ἐνα παιδικὸ βιβλίον.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παναχαΐδος

145. Συλλαβογράφος

Σύμφωνον, συμπλεκτικόν, φωνῆεν
Παρατάσσω στὴ γραμμῇ
Κ' ἐϋθυμῇ, ἐξακουσῇ, προβάλλει
Πόλις εὐρωπαϊκῇ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνος

146. Στοιχειόγραφος

Ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου εἶμαι
Ὅπως ἔχω ἂν μάφισης.
Καὶ εἰς κάθε πλοῦτον κείμαι
Τὰ δύο πρῶτα ἂν ξεκολλήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρτίδας τοῦ Φαλήρου

147. Μωσαϊκόν

Ἡ Σερβία, ἡ Βουλγαρία,
Ἡ Γαλλία, ἡ Ἰταλία
Καὶ μαζὶ τῶν ἡ Ρωσσία,
Ἀπὸ ἑνα τῶν δανείζου.
Κι' ἄλλο ἑνα σχηματίζουν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τοῦ Σουλίου

148. Ταῦ

+++++ = Μυθικός ἥρωας.
+ = Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας.
+ = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
+ = Τραγικὴ βασιλοπεία.
+ = Ἀρχαία περίφημος πόλις.
+ = Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
+ = Φυτόν παρυχθίνον.

Ἡ κάθετος νῆτος τοῦ Ἰονίου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Ποιγνηποπούλας

149—153. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός· γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ γχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

Ζώνη, δύο, λόγος, Πάδος, ἀναιρῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σκιαβομένης Ἑλληνοπούλας

154. Κρυπτογραφικόν

123456789627 = Μέγας ἀνὴρ τῆς νεωτέρας
29847 = Τροφή. [Ἑλλ. Ἱστορίας.
32967646 = Εὐρωπαϊκ. πρωτεύουσα.
4947 = Ὑψωμα γῆς.
567147 = Σκεῦος οἰκιακόν.
678947 = Ἀρχαῖον ὄνομα μεγάλου
76847 = Δημητριακόν. [ποταμοῦ.
82927 = Πόλις ἰταλική.
94547 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπέρ Πατριδός

155. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων

Τὰρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου.

Ὀλίγος, ἴδιος, κοθαρός, διχόνοια, πνεῦμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου

156. Φωνηεντόλιπον

Σν - θν - κ - χρ - κν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γῆς τῆς Ἑλλάδος

157. Γρίφος

Ἦ Μίδα! ρίς οὐ παιδ' ΕΥΤ

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Αἰματομένο Ξίφας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκ. τῶν φύλλων 48, 49 καὶ 50.

619. Κανάριον (Κανᾶ, Ρόν.)—620. Πῆξις
πῆξις.

621. P N Σ N
T H P O Λ Y M Ω
Σ H E O H Y I Y
Λ N O Δ O K O Σ I
Σ O N Σ Λ

622. Ἀῖλος - δόλος - δούλος.—623. Σάμος.

624. ΦΑΝΟΣ 625. ΠΕΡΣΕΥΣ (Πῆξις,

ΑΛΥΣ Ἐρχομαι, Ρυπαρός, Σκότος,

ΝΥΝ Ἐσχατός, Ὑγρόν, Συμπα-

ΟΣ θῆς.)—626. Οὐ δύναται τις

Σ ἔσσι κυρίως δουλεύειν.—627

Ἡ ὑπομονὴ μερίστη ἀρετῇ. (ι-ι ὑπὸ μόνι-
μεγ' εἰς τια-ρ'—ἔτη.)

628. Ἀμαλία (ἄμα, Λαία).—629. Κρόνος -
δνος.—630. Ἀδης - δάση.—631. Ὁ ἄρτος, ἡ
Ἄρτα.

632. ΞΕΝΟΦΩΝ 633. ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

ΕΛΛΙΩΝ (Ὀλγα, Ὑρία, λῦρα, γά-

ΝΑΙΑΣ λα, ἀργά, Ρίγα. Ἰου-

ΟΙΑΣ λια).—634. ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΦΩΣ (Λεῦκωμα, ΚΩπαξ, ΣΙ-

ΩΝ κάγον, Ἀθηναί.)—635. Ἡ

Ν καλὴ μέρα ἀπὸ τὸ πρῶ-

φάνεται.—636. Μηδὲς ἀγεωμέτρητος εἰσίστω.

(μὴ δὲς - ἄγε - ο μετρί - τας εἰς ἦτο.)

637. Ἡράκλειτος (Ἡρα, Κλείτος).—638.

Χελιδας - Ἰλιάς.—639. Ἀργος - ἀργός - ἀ-

ργός.—640. Ἡ εἰλαία, τὸ ἔλεος.

641. ΑΡΚΑΔΙΑ 642. Μηδὲν ἄγαν (Ἡ

Ω Σ Τ ἀνάγκησιν κατὰ στίχους

Σ Τ Α ἐκ τῶν κάτω, δεξιόθεν

Σ Υ Λ καὶ ἀριστερόθεν ἐναλλάξ.)

Ι Π Ι —643. ΕΡΑΤΩ-ΦΟΛΟΣ

ΠΑΝΑΜΑΣ (Ἐφεσσος, ΡΟδόπη, ΑΛ-

Λ κιδιάδης, ΤΟξον, ὨΣ-

Α τία).—644. Μαλέαν δὲ

Ι κάμψς, ἐπέλαθου τῶν οἰ-

Α καδε.—645. Ἀμύνεσθαι

περὶ πάτρης (ἀμύν εἰς θε - περὶ πατρίς.)

ΚΑΛΩΜΜΑΤΑ

τοῦ τόμου τῆς Διαπλά-
σεως τοῦ 1916, κόκκινα
μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ
χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον,
εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ τα-
χυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀν-
τίτιμον, δραχμὰς 2.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκ-
δοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-
κόνες) δρ. 6. Χρυσὸδ. δρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς,
δρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκό-
νες) δρ. 3,50. Χρυσὸδ. δρ. 5.

Δεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν,

Ἐκαστον τετραδίων δρ. 0,15

Δέσμη 7 τετραδίων δρ. 1,—

Δέσμη 15 τετραδίων δρ. 2,—

Δέσμη 25 τετραδίων δρ. 3,—

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποίηματα)

δρ. 1,50, Χρυσὸδ. δρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) δρ. 3,50.

Χρυσὸδ. δρ. 5.

Παιδικὸι Διάλογοι (Κουρτίδου).

Σειρὰ Α' δρ. 1,20. Σειρὰ Β' δρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου)

δρ. 2. Χρυσὸδ. δρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἐκ-

αστον δρ. 0,50. Χρυσὸδετα καὶ 3 ὁμοῦ,

δρ. 2,50.

Πρόας δ Νικίου (24 εἰκόνες) δρ.

3,50. Χρυσὸδ. δρ. 5.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) δρ.

3,50. Χρυσὸδ. δρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) δρ.

3,50. Χρυσὸδ. δρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἐμετρον Διήγημα ὑπὸ

Χρ. Σμαρτσίδου, δρ. 0,60.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίον
ἐλήφθησαν ἀπὸ 8—14 Φεβρουαρίου

ΛΟΗΝΩΝ: Ν. Κ. Λαγκαδᾶς, Β. Ι. Κόλιας, Γ. Κ. Χατζιδάκης, Χρ. Δ. Εὐαγγελίδης, Μ. Κ. Πεφάνης, Μ. Ο. Πλέσσας, Ἀγγ. Α. Βραχιώτης, Κεκερμένιος Θηραύτης, Ἰωάννα Α. Μάρακα, Βλ. Γ. Βαλασσόπουλος, Μαργαρίτα τοῦ Ἀργοῦ, Γ. Ν. Μητσόπουλος, Π. Γ. Φούφας, Οὐρανία Σακελλαρίδου, Ἀντιγόνη Λυκούρη, Ἄννα Καχομένη, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Γ. Ε. Ὀλσεν, Γερμανόπουλος, Ερ. Χάρτιαν, Κ. Α. Κροντήρης, Ἰωάν. Α. Πελεκάνος, Α. Γ. Βλαστός, Ἀδων. Μαρτίνα Μ. Βαλέρη, Ἰερὸς Ἀγών, Κ. Μ. Εὐαγγελίδης, Ἀρ. Α. Εὐαγγελίδης, Λέλα Α. Καχομένη, Στ. Π. Νικολαΐδης, Ν. Παπαμιώλης.

ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ: Δ. Ζαμπίτας.

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ: Ἰω. Ν. Ντασάκης,

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Α. Ν. Παπακυριάκου.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Γ. Γροσσάς, Στ. Κουλεϊμάνης

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Κουτσαϊμάνης.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ὀλμπία Γεωργιάδου

ΝΕΟΥ ΦΑΛΛΗΡΟΥ: Ἰω. Α. Καλαμάτας,

ΟΔΗΣΣΟΥ: Ἡρώς τῶν Βαλκανίων,

ΠΑΤΡΩΝ: Ἰομήνη Ι. Χαλαράκη, Μαρίνα Χ.

Τριάντη, Παῦλος Χ. Τριάντης, Ἑλλη Χ. Τρι-

άντη, Μάω Γ. Μπούπα, Γυθιωτάκη, Λελές Π.

Νικολόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Β. Σαορῆς, Δ. Κ. Μανιάτης, Γο. Ι.

Ἀρμυραντῆς, Ἐλένη Ι. Ἀρμυραντῆς, Στ. Α. Σι-

μωνάς, Μαρία Σ. Παοῦρη, Α. Α. Παστούλης, Ἰω.

Χ. Στατηδάκης, Σ. Β. Βαλαμιδῆς, Εὐστ. Νεστο-

ρίδης, Στέλλα Κ. Λαγουδάκη (δὲς), Ε. Πατρά-

νης, Στ. Α. Κατράκης, Μ. Γ. Καμηλάρ.

ΠΥΡΓΟΥ: Κ. Σταυροπούλου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ε. Ν. Χρυσάκης, Ε. Π. Ζαφειρί-

ου, Κούλα Χ. Φαγγιά, Π. Γ. Μπερκῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τῶν ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς

τὴν Κληρωτικὰ καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς

ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΠΕΦΑΝΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΜΑΡΩ Γ.

ΜΠΟΥΜΠΑ ἐν Πάτραις, καὶ ΚΟΥΛΑ Χ. ΦΡΑΓ-

ΓΙΑ ἐν Χαλκίδι, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ

τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.